



SINGURA MINTE

Cum face parte mintea noastră individuală
dintr-o conștiință mai amplă
și de ce contează acest lucru

DR. LARRY DOSSEY

Traducerea din limba engleză:

Prof. dr. Mihai POPESCU

ADEVĂR  DIVIN

Brașov, 2016



CUPRINS

<i>Mulțumiri</i>	xvii
<i>Nota autorului</i>	xxi
<i>Introducere</i>	xxv

Partea întâi: Întrezăriri ale Singurei Minți..... xlv

CAPITOLUL 1	Salvarea altora	1
CAPITOLUL 2	Sfântul patron al Singurei Minți	8
CAPITOLUL 3	Experiențele Singurei Minți.....	15
CAPITOLUL 4	Singura Minte nu este o picătură infinită	23
CAPITOLUL 5	Senzația de a fi privit	36
CAPITOLUL 6	Se deplasau ca o singură ființă.....	40
CAPITOLUL 7	Singura Minte a animalelor și oamenilor.....	51
CAPITOLUL 8	Atomi și șobolani	70

Partea a doua: Lucrul cu Singura Minte..... 77

CAPITOLUL 9	Mintea dincolo de creier.....	78
CAPITOLUL 10	Nemurire și experiențe în apropierea morții	86
CAPITOLUL 11	Reîntrupare.....	109
CAPITOLUL 12	Comunicare cu cei decedați.....	119
CAPITOLUL 13	Unitatea timpurie	125
CAPITOLUL 14	Savanți.....	130
CAPITOLUL 15	Gemeni.....	136



CAPITOLUL 16	Evenimente telesomatice	147
CAPITOLUL 17	Absolut convinși	158
CAPITOLUL 18	Avioane prăbușite și nave scufundate	163
CAPITOLUL 19	Harpa care lipsea și îngerul din bibliotecă	171
CAPITOLUL 20	Vindecarea și Singura Minte	177
CAPITOLUL 21	Latura întunecată	183

Partea a treia: Accesarea Singurei Minți..... 189

CAPITOLUL 22	Supa cosmică	190
CAPITOLUL 23	Sinele	198
CAPITOLUL 24	Este Singura Minte Dumnezeu?	210
CAPITOLUL 25	Scoaterea călților din gaura cheii	219
CAPITOLUL 26	Căile visului	226
CAPITOLUL 27	Iubirea este ultimul cuvânt	235

Partea a patra: Drumul înainte 247

CAPITOLUL 28	Știința în extindere	248
CAPITOLUL 29	Transcendență	252

<i>Despre autor</i>	262
---------------------------	-----



CAPITOLUL 1

SALVAREA ALTORA

Pe 2 ianuarie 2007, Wesley Autrey, un muncitor în construcții și veteran al marinei militare, un afro-american în vârstă de 50 de ani, aștepta metroul în Manhattan alături de cele două fiice ale sale, în jurul orei 12:45. În timp ce stătea în stație, nu știa că va fi implicat într-o serie de evenimente care urmau să-i schimbe viața. El a observat un tânăr, pe nume Cameron Hollopeter, în vârstă de 20 de ani, care nu se simțea bine. Omul a reușit să se țină pe picioarele lui, dar s-a răsturnat căzând de pe peron în spațiul dintre șinele metroului. Autrey a văzut luminile unui tren care se apropia și a luat o decizie într-o clipă. A sărit între șine, gândindu-se că va avea timp să-l tragă pe tânăr. Dându-și seama că era imposibil, l-a acoperit pe Hollopeter cu propriul corp și l-a împins într-un șanț de scurgere a apei murdare, adânc de vreo 30 de cm, aflat între șine. Conducătorul trenului a încercat să oprească și s-a auzit zgomotul frânelor, dar fiindcă trenul nu a putut fi oprit la timp, cinci vagoane au trecut peste cei doi oameni. S-a evitat un dezastru: vagoanele erau atât de aproape de Autrey, încât i-au murdărit cu vaselină căciula albastră tricotată. Autrey i-a auzit pe oamenii din stație strigând. „Noi aici jos suntem bine”, a strigat la rândul lui, „dar am două fete acolo sus. Spuneți-le

că tatăl lor este bine.” Apoi a auzit strigătele de uimire și aplauzele celor aflați pe peron.

Hollopeter, student la Academia de Film din New York, a fost dus la spital, dar a avut numai câteva vânătăi și zgârieturi. Autrey a refuzat orice îngrijire medicală, fiindcă nu se întâmplase nimic rău, după cum spunea el.

De ce a făcut Autrey asta? El a declarat pentru *New York Times*: „Nu simt că am făcut ceva spectaculos. Am văzut doar pe cineva care avea nevoie de ajutor. Am făcut ce am crezut că e bine să fac.” Apoi a spus că lucrând în construcții, era obișnuit să lucreze în spații limitate și că judecata lui în acest caz s-a dovedit „destul de bună”.

Autrey era extraordinar de modest, dar asta nu l-a ferit de adulația publicului. Peste noapte, el a devenit o celebritate, fiind invitat la mai multe emisiuni de televiziune de nivel național. Au început să curgă darurile – burse și calculatoare pentru cele două fiice ale sale, un Jeep Patriot nou, bilete de sezon la meciurile de baschet, un an de parcare gratuită oriunde în New York și un abonament gratuit la metrou pentru un an, printre altele. Revista *Times* l-a numit unul dintre cei mai influenți 100 de oameni din lume în 2007. A fost numit erou al postului de televiziune CNN, titlu foarte apreciat în lume. A fost invitat în Congresul Statelor Unite atunci când s-a prezentat discursul privind starea națiunii pentru anul 2007, fiind primit cu ovații și toți cei prezenți s-au ridicat în picioare.

De ce să riști totul?

De ce ar fi o persoană dornică să-și riște ori să-și sacrifice viața pentru altcineva? Răspunsul ar putea să pară evident: pur și simplu îi pasă și manifestă empatie sau iubire față de persoana aflată în nevoie. Dar acest răspuns nu este suficient de bun pentru biologii evoluționiști, care vor să știe ce *scop* este slujit de grijă, empatie și iubire. Ce câștigă o persoană acționând conform acestor sentimente?

Conform principiilor biologiei evoluționiste, noi suntem programați genetic să acționăm în moduri care ne asigură supraviețuirea și reproducerea. Actele noastre de empatie, așadar, s-ar putea extinde la cei apropiați, cu care împărtășim aceleași gene – frații și surorile, copiii, rudele apropiate – deoarece ajutându-i, ne ajutăm pe noi

înșine pe termen lung. Sau putem să ne extindem empatia la membrii tribului sau a comunității noastre, fiindcă s-ar putea să avem nevoie cândva de ajutorul comunității. În această lumină, acțiunile de felul celor întreprinse de Wesley Autrey constituie o erezie biologică. El nu era conectat cu Cameron Hallowater nici rasial, nici social, nici ocupațional, nici cultural. Genele lui Autrey nu ar fi beneficiat, dacă el ar fi murit salvându-l pe tânărul alb. Prin urmare, conform biologiei evoluționiste, Wesley Autrey ar fi trebuit să rămână pe peronul stației de metrou și să-l lase pe Cameron Hallowater să-și poarte singur de grijă.

Unii ar putea să susțină că Autrey a beneficiat de pe urma salvării lui Hallowater. A devenit celebru, fiecele sale au primit fonduri pentru colegiu și calculatoare, iar el a primit bani și alte beneficii tangibile. Din moment ce acțiunea lui i-a schimbat circumstanțele și i-a ușurat lui și ficele sale condițiile de viață, poate că a fost o răsplată genetică pentru ce a făcut. Și în orice caz, merita oare să riște ceea ce părea să fie o moarte sigură? Firește că nu. În această situație periculoasă, instinctul de conservare ar fi trebuit să-l țină pe Autrey pe peron, alături de fiecele sale și de alți privitori, care credeau că ceea ce a făcut el era un act de sinucidere.

Să devii altcineva

Joseph Campbell, marele specialist în mitologie, era interesat de ce oamenii fac acte altruiste. Influențat de concepțiile filosofului german Arthur Schopenhauer, Campbell a observat: „Schopenhauer a pus o întrebare minunată. Cum se face că o persoană poate să participe atât de mult la pericolul și durerea altei persoane, uitând de autoprotecție și sărind spontan să-l salveze pe celălalt om, chiar cu riscul propriei vieți?” Schopenhauer credea că sacrificiul de sine pentru altcineva apare pentru că salvatorul își dă seama că persoana aflată în nevoie este totuna cu propria persoană. În momentele decisive, senzația de separare este complet depășită. Pericolul persoanei aflate în nevoie este resimțit de salvator ca un pericol propriu. Senzația anterioară de separare este doar o funcție a modului în care noi resimțim lucrurile în spațiu și timp: s-ar putea să *părem* separați și să *ne simțim* separați, dar separarea nu este fundamentală. Deoarece ne simțim noi înșine

ca fiind totuna cu persoana aflată în pericol, atunci când ne riscăm viața pentru a o salva, în esență, noi ne salvăm pe noi înșine.

Campbell a dezvoltat ideea: „Acum, eu cred că această compasiune spontană depășește granițele culturale. Dacă ar fi să vedem o persoană dintr-o lume total străină – chiar o persoană dintr-o rasă ori dintr-o țară față de care nu avem nicio simpatie – recunoașterea unei identități umane comune ar declanșa un răspuns. Și ultima referință a mitologiei este la acea entitate unică, adică ființa umană ca om.”

Nu am auzit despre vreun salvator care să se întrebe dacă persoana aflată în nevoie este democrat sau republican, „pentru libera alegere” sau împotriva avortului, ce părere are despre încălzirea globală sau dacă este în favoarea medicamentelor alopate ori homeopate. Reacția față de un alt om aflat în nevoie sare peste aceste aspecte favorizând un răspuns omenesc mai profund. Schopenhauer a înțeles acest lucru. Așa cum scria în cartea sa *Despre bazele moralității*, din 1840, „Compasiunea universală este singura garanție a moralității.” El a detaliat observația: „Adevărata mea ființă lăuntrică există de fapt în fiecare ființă vie, fiind cunoscută la fel de adevărat și de imediat conștiinței mele doar în mine însumi. Această înțelegere, pentru care există formula standard din limba sanscrită *tat tvam asi*, este temelia compasiunii pe care se bazează orice virtute adevărată, adică altruistă, și a cărei expresie o vedem în orice faptă bună.”

Aș dori să pariez că Wesley Autrey nu a citit un rând din Campbell sau din Schopenhauer. Și nici nu trebuia să citească. Și aici trebuie pus accentul. Când l-a protejat pe Cameron Hollopeter din calea trenului care se apropia, el și-a sfidat toate instinctele pentru perpetuarea propriilor gene. El a acționat conform Singurei Minți care ne unește pe toți, acea unitate atât de clar întrezărită de minți luminate, cum ar fi Campbell sau Schopenhauer. În momentul decisiv, din perspectiva privind conștiința specifică Singurei Minți, Wesley Autrey era Cameron Hollopeter.

Elicopterul prăbușit

Am fost mult timp fascinat de motivele pentru care Wesley Autrey făcuse ceea ce a făcut. Nu era doar o curiozitate filosofică.



CAPITOLUL 5

SENZAȚIA DE A FI PRIVIT

Winston Churchill a remarcat odată în legătură cu unul dintre oponentii săi politici: „Ocazional dă peste adevăr, dar nu se atinge de el și se grăbește să se depărteze, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.” Întâlnirile noastre cu fenomenele Singurei Minți sunt adesea la fel. Cu toate că sunt reale și ar trebui să ne facă să ne oprim, adeseori nu le acordăm atenție.

Se uită la tine

Un exemplu este senzația că cineva te privește. Mulți oameni au trecut prin această experiență și, când au întors privirea, au întâlnit ochii celeilalte persoane. Biologul britanic Rupert Sheldrake, care a studiat acest fenomen în mod extensiv, a consemnat că între 70 și 97 la sută din adulții și copiii din Europa și America de Nord au avut astfel de experiențe. Fenomenul pare să funcționeze și invers: oameni care spun că au făcut pe altcineva să-și întoarcă privirea și să-i

privească în ochi privind cu insistență. Aceste experiențe apar mai frecvent în locuri publice: când ne oprim la semafor, când mergem pe stradă, în baruri și restaurante etc.

Sheldrake denușește capacitatea de a detecta privirea unei persoane de la distanță drept „al șaptelea simț”. El sugerează că al șaptelea simț include și telepatia și premonițiile. De ce al „șaptelea”? Motivul, spune Sheldrake, este că aceste abilități par să constituie o categorie diferită de cele cinci simțuri obișnuite, dar ele se deosebesc și de așa-numitul al șaselea simț, care ar fi capacitatea animalelor de a detecta stimulii electricei, magnetice și termice.

Multe experimente arată că oamenii pot detecta privirea insistentă a altei persoane aflate la distanță chiar și atunci când persoana respectivă îi privește prin intermediul unui circuit închis de televiziune. Senzația este adesea corelată cu o schimbare în conductivitatea electrică a pielii la persoana privită. Pare să fie vorba de o conectare directă „minte la minte” între cele două persoane – o suprapunere a conștiinței, o legătură între două minți aflate la distanță, ca și cum cele două minți ar fi devenit momentan una.

Valoarea supraviețuirii, din nou

Acest fenomen este obișnuit mai ales în timp de război. Ca medic chirurg de batalion în Vietnam, am fost într-o relație apropiată cu mulți infanteriști, inclusiv cu luptători din Forțele Speciale. Mulți dintre acești militari atribuiău supraviețuirea lor unei senzații acute care îi avertiza când erau observați de soldații inamici.

Rupert Sheldrake consemnează experiența lui William Carter, care conducea o patrulă de luptători Gurkha într-o operațiune anti-terroristă în Malaysia, în 1951. Patrula condusă de Carter trecea printr-o tabără recent abandonată. În timp ce cercetau locul, Carter a avut o senzație neobișnuită că era urmărit cu privirea. Se mai adăuga și o senzație profundă de pericol, ca și cum cineva l-ar fi apucat strâns de ceafă. Întorcându-se, a văzut un soldat inamic la o distanță de circa 20 de metri, ridicând arma să-l ucidă pe Carter, care și-a dat imediat seama că unul din doi trebuia să moară. Carter a tras primul. El nu are nicio îndoială că există o senzație de a fi privit, fiindcă altfel „Eu nu aș fi astăzi în viață.”

Apariția frecventă a senzației de a fi privit în situații de luptă pe viață și pe moarte sugerează că una dintre funcțiile acestei capacități este supraviețuirea. Acest lucru este explicabil. Orice organism înzestrat cu capacitatea de a simți pericolul ar avea o probabilitate mai mare de a supraviețui și de a avea urmași, imperativul nostru biologic.

Într-o serie de interviuri cu oameni a căror profesie este să-i observe pe alții, cum ar fi personalul de protecție, pază și poliție, Sheldrake a descoperit că cei mai mulți dintre ei erau convinși că această senzație este reală. Unii oameni, spuneau ei, păreau să știe că sunt priviți, chiar dacă observatorii lor erau bine ascunși. Suspecții se întorceau adesea și se uitau la vehiculul în care se afla ofițerul de poliție. Detectivii sunt uneori antrenați să nu privească prea des sau prea insistent spatele oamenilor pe care îi urmăresc, pentru a nu-i face pe aceștia să se întoarcă și să-i observe, la rândul lor. Aceste măsuri de precauție sunt luate adesea chiar la distanță, cum ar fi atunci când suspecții sunt urmăriți prin binoclu.

Un militar din marina militară americană i-a vorbit lui Sheldrake despre experiențele sale ca lunetist în Bosnia, în anul 1995. Când ochea teroriști cunoscuți prin vizorul telescopic al armei sale, oamenii păreau să știe că sunt vizați. „Cu o secundă înainte de a fi ucis, cel ohit părea cumva să ia contact vizual cu mine. Sunt convins că acei oameni simțeau într-un anumit fel prezența mea la distanțe de peste 1,8 km. Făceau asta cu o precizie neobișnuită, făcându-mă să-mi pierd concentrarea și să ochesc mai jos.”

Fotografi celebriților vorbesc despre experiențe asemănătoare, spune Sheldrake. Celebritățile fotografiate în secret de la o distanță de un kilometru adesea întorceau capul și provocau coborârea camerei. Vânătorii și fotografi care urmăresc viața în sălbăticie povestesc întâmplări similare: animalul, din motive necunoscute, se întoarce spre vizorul telescopic sau spre cameră, ca și cum ar citi gândurile următorului.

În timpul lunilor de vară, aici, în nordul statului New Mexico, eu pun un dispozitiv pentru hrănirea păsărilor colibri în fața biroului meu. Țin binoclul pe birou și când o pasăre coboară să se hrănească, iau repede binoclul pentru a putea să am o imagine apropiată și mărită. Aproape întotdeauna, pasărea zboară după câteva secunde. Însă dacă privesc repede, fără binoclu, și nu permit privirii să zăbovească prea